

Reportage – REISVERHAAL

Hugycup 2013: Sint Eustatius Een klein pareltje in de Caribische zee!

Buiten de trainingen in het zwembad valt de hobby van de recreatieve sportduiker tijdens de wintermaanden figuurlijk in het water. Nochtans wordt deze donkere periode gekenmerkt door de vele duikbeurzen en internationale foto- en filmfestivals. Op deze evenementen gaan we meestal op zoek naar nieuwe bestemmingen en leggen we de basis voor onze volgende duikvakantie. Voor vele onderwaterfoto- en -videografen is dit echter de periode van de fotowedstrijden. De reglementen zijn meestal vrij éénvoudig, iedereen kan deelnemen en foto's gemaakt eender waar en eender wanneer kunnen worden ingezonden voor de deadline is verstreken. Mede dankzij het World Wide Web (internet) krijgen organisatoren hedendaags honderden inzendingen uit verschillende landen.

Een totaal ander type wedstrijd zijn de shootout wedstrijden. Deze wedstrijden worden meestal ingericht met als bedoeling een bepaald gebied te promoten. Om deel te kunnen nemen moet je op de plaats aanwezig zijn tijdens de wedstrijddagen. Dit is meestal een periode die loopt over enkele weken en de foto's dienen ter plaatse worden gemaakt en worden ingeleverd.

Eén van de meest populaire wedstrijden van dit type is zeer zeker de internationale onderwaterfoto- en -video shootout: *Hugycup*. Deze wedstrijd van Belgische makelij was afgelopen zomer reeds aan zijn vijfde editie toe, en dit opnieuw met een prijzenpot van meer dan 30.000€. Na Lembah in 2009, Bali in 2010, Egypte in 2011 en Komodo in 2012 viel de keuze van organisator Danny Van Belle deze keer op Sint Eustatius, een klein eilandje gelegen in het Caribisch gebied dat rechtstreeks deel uitmaakt van het overzeese Nederland.

Nooit eerder had ik gehoord van Statia, zoals de lokale bevolking het noemt. Maar Sint Eustatius heeft waarschijnlijk wel de vele deelnemers, en zeker ook mijzelf enorm verrast aan diversiteit en mariene leven. Naar mijn mening brengt een shootout wedstrijd zowiezo het beste in een fotograaf naar boven. De fotograaf is meer gefocust en gaat met een bepaald doel voor ogen naar beneden. En het mooie aan dit soort wedstrijden is dat alle deelnemers bijna zo goed als dezelfde omstandigheden moeten trotseren. Wanneer we hierbij ook nog eens kunnen rekenen op de professionaliteit en het enthousiasme van de organisator en het duikcentrum (*Scubaqua.com*), wel dan zijn topfoto's - of knijters zoals de eigenaar het zo mooi verwoord - gegarandeerd.

Onze allereerste duik van de Hugycup 2013 maken we op het wrak Charles L. Brown. Deze 100 meter lange kabel legger uit 1954 wordt omschreven als een van de grootste en meest indrukwekkende wrakken van de Caribische zee. Onmiddellijk dalen Els en ikzelf af naar een diepte van 32m en gaan naar de achterkant van het wrak. Mijn eerste foto voor de categorie portfolio (dit is een reeks van 10 foto's volledig naar keuze van de fotograaf) wordt een zwart-wit foto met mijn vrouw Els Van Den Borre en de schroef van dit imposant wrak.

In de namiddag duiken we bij Double wreck, maar verder dan een paar weggerotte planken en de twee ankers vinden we niets anders terug van de schepen die hier zijn vergaan. Doch behoren enkele enorme pijlstaartroggen en een school pijlinktvissen hier tot de vaste bewoners van deze unieke duikplaats.

Aangezien de Caribische zee een veel kleinere diversiteit kent dan de eilanden van Indonesië en de Filipijnen staan we ook de volgende morgen met weinig verwachtingen klaar aan de duikschool. Samen met ons duikmateriaal kruipen we achteraan in de open laadbak van de truck en begeven we ons opnieuw naar de haven. Iedereen wie het eiland ooit bezocht heeft wens ik graag nog even te herinneren aan het ongeluk met de slagboom, aan de ingang van

de haven een aantal jaren geleden. Maar, vandaag duiken we op de duikplaats Blue Bead Hole. Deze is genoemd naar de blauwe kralen die hier nog steeds kunnen worden gevonden. Tijdens de viering van het einde van hun slavernij gooiden de slaven hier blauwe kralen in het water, en de bodem van deze duikplaats ligt nog steeds bezaaid met deze prachtige pareltjes. De meesten van onze mededuikers speuren dan ook nauwkeurig de bodem af in de hoop er eentje te vinden en vergeten de lokale uitspraak: 'Jij vindt de kraal niet, maar de kraal vindt jou'. En ja hoor, tijdens ons verblijf op Sint Eustatius worden drie blauwe kralen gevonden. Ikzelf keer echter huiswaarts zonder succes maar ik vind er wel het gevecht van de pike blenny.

Volgens Mike, één van de mede eigenaars en onze duikgids, is onze volgende duikplaats The Humps de perfecte plaats voor macro fotografen. Wat me meteen op valt is dat Mike een bijzonder goed oog heeft en ons al meteen de kleinste diertjes aantoonde die we net zijn voorbij gezwommen. Vol lof en met grote verbazing keren we na de duik terug naar ons hotel. Wat een duik! Deze plaats is overladen met vis, koraal en sponzen. Inderdaad de perfecte plaats voor macrofotografie, maar toch laat ik het duikcentrum even weten dat ik hier eens wil terugkeren met de 10.5mm fisheye lens.

De komende dagen wordt er zowel door mijn vrouw Els als onze duikgids Mike bijna elke duik iets unieks gevonden: zeepaardje, hengelaarsvisje, juveniele box visjes, geelkopkaakvis met eitjes, ... Aangezien ik graag een foto maak die toch net ietsjes anders of bijna uniek is, laat ik Mike weten dat hij vandaag gaat denken dat de zon te fel schijnt, en dat ik aan zijn zijde zal duiken als zijn schaduw. En hoe doet hij het?! Ik kijk hem enorm verrassend aan wanneer hij mij mijn eerste rusty goby laat zien. Maar, nu is het mijn beurt... Het kleine visje hangt onderste boven in een kleine opening onderaan een grote spons. OK?! Simpel toch! Een minuutje later hang ook ik ondersteboven, net voor de spons, en leg ik het diertje op de gevoelige plaat vast.

Een duik die je zeker niet mag missen is er eentje naar het wrak Chieng Tong, een 52m lange Taiwanese long-liner. Mooi op zijn kiel rustend is het schip nu als kunstmatig rif aan een tweede leven begonnen. 's Nachts biedt het een slaapplek voor de vele schildpadden die er komen uitrusten en overnachten.

Verschillende soorten blennies, gobies, barracuda's, makrelen, garnaltjes, rifhaaien, ... Het onderwaterleven van Sint Eustatius blijft ons duik na duik verbazen. De duikplaatsen zijn enorm afwisselend en je vindt er zowel macro leven, wrakken als grote vis. Bij de duikplaats Lost Anchor zie ik tot driemaal toe een grote hamerhaai die steeds net iets dichterbij komt. Jammer genoeg wou deze niet op de foto.

Duiken op Sint Eustatius kan het ganse jaar door. De temperatuur is er aangenaam en het is er rustig vertoeven. Je kan er lekker eten en de mensen zijn er zeer vriendelijk. Het eiland is wel orkaangevoelig maar verder dan wat hevige winden komt het meestal niet. Maar wat ons het meest heeft geraakt was het duikcentrum. Nooit eerder vonden we zo een team dat klaar stond voor zijn gasten.

Voor mij gaat Sint Eustatius in het logboekje als één van onze beste duikvakanties ooit. Van de 36 duiksites die het mariene park kent, hebben we er amper 16 bedoken. Een goede reden dus om Sint Eustatius nogmaals te bezoeken.

Tekst: Bruno Van Saen